

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs II. Quæ suauiter feris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

VERSVS II.

Qua suauiter feris.

ID est : amore tuo suauiter me tangis. *Quid sit suauiter ferire.*
 Quando enim hæc vitæ diuinæ flamma cum vitæ diuinæ teneritudine ferit animam, tam intimè præcordialiterque illam fauciat, & emollit, vt eam amore liquefaciat, vt in ipsa impleatur illud, quod de Sponsa in Canticis legimus, quod mirum tantopere fuerit emollita, vt liquefieret, vnde & dicit: *Anima mea liquefacta est, vt loquutus est dilectus.* Hunc liquidem effectum allocutio diuina in anima producit.

At qua ratione dici potest, fauciari animam, cum in ea nihil super sit fauciandum, eo quod iam tota sit amoris igne consumpta & cauteriata? Est profectò res admiratione digna; sicut enim ignis nunquam otia- tur, sed in perpetuo est motu, semper hinc & inde flammæ ei aculans; sic & amor, cuius munus est, vulnere amore in succendere, delictisque delinire, cum in huiusmodi anima in viuam iam flammam commoretur; sua spicula veluti tenerrimas delicati amoris inflammationes illi intorquet, suauiter, festiueque, veluti in suarum nuptiarum palatio, artes, inuentionesque amoris (tanquam Assuerus cum sua formosa Esther) exercens, opesque; ibi suas, ac magnificentie suæ gloriam ostentans, vt in ista anima impleatur illud, quod ipsemet in Prouerbis dixit: *Et delectabar per singulos dies; ludens in orbè terrarum, & delicia mea esse cum filiis hominum: hoc est, eas ipsi imperitendo.* Quamobrem vulnera ista, quæ sunt sapientie diuinæ lusus, delicatissimorum sunt tactuum inflammationes, quæ per-

Nn mo-

filii Dei proferebat sermones, eo minus nonnullis, ob audientium impuritatem sapiebant: quemadmodum euenit, cum dulcissimam illam & amore plenam de Sacrosancta Eucharistia doctrinam proposuit, multi enim audientium abierunt retro: *Multi discipulorum eius abierunt retro.* Nec quia huiusmodi hominibus diuinæ istæ allocutiones, quas in intimis profert Deus, minimè sapiunt, ab alijs etiam eas non degustari arbitrari debet, sicuti eas S. Petrus degustauit, quando Christo Domino dixit: *Domine ad quem ibimus? verba vitæ æternæ habes.* Samaritana quoque Dei verborum dulcedine capta, aquæ & hydræ oblita est. Cum ergo hæc anima tantopere Deo vicina sit, vt in flammam amoris, in quo communicatur ei PATER, FILIVS, & SPIRITVS SANCTVS, sit transformata; quid obsecro fidem superans dicimus, cum eam in ista Spir. S. inflammatione, tantillum æternæ vitæ degustare (quanquam non perfectè, non enim hoc vitæ præsentis status patitur) asserimus. Preterea hanc flammam appellant viuam, non quod non semper sit viuam, sed quia eiusmodi in ea producit effectum, qui facit eam in Deo spiritualiter viuere, Deique vitam experiri: ad eum modum de quo loquutus est Dauid: *Cor meum, & caro mea exultauerunt in Deum viuum.* Non quia necesse sit dicere viuum: semper quippe viuunt Deus: sed ad significandum à sensu ac spiritu viuio modo, degustari DEVM: & hoc est exultare in Deo viuio. Quamobrem in hac flamma ad eum viuè percipit anima Deum, cum tantaque eum degustat suauitate ac sapore, vt dicat;
*O flamma amoris
 viuam.*

3. *miris
rube*

*vera
stica
VT
124*

*Mirabiles
lusus festi-
ui quos in
anima
transfor-
mata exer-
cet amor.
Esther 2. 9
Prou. 8. 30
31.*

*Quid sint
hæc vul-
nera ani-
ma.*

momenta singula ex parte ignis amoris, qui nequaquam oriatur, tangunt animam, quos quidem tactus fieri ferireque asserit, animæ suæ profundissimum centrum.

V E R S V S III.

Anima mea profundissimum centrum.

Quandoquidem hæc Spir. S. festiuitas in animæ substantia, quo nec daemon, nec mundus, nec sensus peruenire possunt; celebratur: idcirco etiam festiuitas hæc securior est, substantialior ac delectabilior, quo videlicet intimior. Quo enim est intimior, eo purior, & quo purior, eo affluentius, frequentius, vniuersaliusque sese communicat illi Deus, vnde etiam maioribus delicijs spiritus, animaque perfruuntur: Deus siquidem est ille, qui vniuersa absque vllâ animæ cooperatione, in sensu quæ iam explicaturi sumus, operatur. Et quoniam anima naturaliter, industriaque suâ, nihil absque corporei sensus interuentu & ope, valet operari; à quo tamen in præsentî casu liberrima est, & remotissima: hinc est, vt vniuersa ipsius occupatio nihil aliud sit, quam à Deo duntaxat recipere, qui solus in fundo, seu centro animæ, absque sensuum adiumento eam mouere, in eaque operari potest, quare vniuersi huiusmodi animæ motus diuini sunt: & quamuis à Deo pronentiant, etiam ipsius animæ sunt; efficit siquidem eos Deus in illâ cum illa ascensum voluntatemque suam præbente.

Et quoniam dum asserit se in profundissimo animæ suæ centro feriri; alia non adeo profunda centra se habere sig-

nificat, qua id ratione fiat animaduertendum est. Primo loco itaque sciendum est, animam in quantum spiritus est, nihil sublimis, nihil infimi, nihil magis minusque profundi in sua essentia habere, quemadmodum quantitativa corpora habent: cum enim ea ex nullis partibus constet, neque aliquid discriminis inter ipsam intus & foris intercedat, quandoquidem tota vnius rationis est, nequaquam habet centrum magis aut minus profundum, neque in vna parte maiore splendore irradiari potest, quam in alia; sicut accidit in Physicis corporibus: sed tota vniiformiter illustratur. Verum ista centri profunditatisque materialis, & quantitativæ acceptione prætermittenda: illud profundissimum animæ centrum appellamus; quod est vltima meta, ad quam ipsius essentia, virtus, & operationis motusque vis, peruenire possunt, nec inde ulterius progredi: sicut ignis, vel lapis, qui virtute, motuque naturali ad suæ spheræ centrum attingendum pollet, nec inde ulterius progredi valet, aut in illo non sistere, nisi forte ab aliquo contrario obstaculo arceantur. His præsuppositis, dicere possumus; lapidem cum intra terram est, esse veluti in suo centro versatur enim intra actiuitatis, motusque sui spheram, quæ est terræ elementum: non tamen in profundissima terræ parte est, in ipsius videlicet medullis; superest enim adhuc illi virtus & vis, illuc usque descendendi, & si obstaculum amoueatur perueniendi, quando verò illuc peruenerit, nec amplius ex se virtutis ad sese mouendum habuerit, dicemus illum in profundissimo versari centro.

Animæ centrum Deus est, ad quem postquam ipsa, secundum essentiam suam, vniuersamque vim operationis suæ per-